

Arrest

nr. 249 222 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 25 mei 2019 en hebben zich er vluchteling verklaard op 29 mei 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 22 januari 2020.

1.3. Op 20 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 21 februari 2020 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing inzake U. A. M. A. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit San Vicente in het gelijknamige departement. U bent in die stad geboren op (...) 1981. U woonde er tot uw acht jaar oud, waarna u verhuisde naar de kolonie Escalon in San Salvador. Daar woonde u tot 2004 om nadien naar Mejicanos te verhuizen. In 2012, na uw huwelijk met J.(...) N.(...) L.(...) D.(...) U.(...) (O.V. (...)), verhuisde u naar Quezaltepeque, waar u eerst in Via Constitution woonde en daarna in de beveiligde kolonie Via Primavera. In 2015 kreeg uw vrouw een jobaanbieding in Guatemala waardoor jullie er tweeënhalf jaar gingen wonen. Uiteindelijk keerde u in september 2017 terug naar de kolonie Via Primavera in Quezaltepeque waar jullie bleven wonen tot anderhalve maand voor jullie vertrek uit El Salvador. U heeft twee zonen, genaamd M.(...) M.(...) (O.V. (...)) en S.(...) Ma.(...) (O.V. (...)). U heeft twee broers die in België internationale bescherming kregen, genaamd E.(...) B.(...) (O.V. (...)) en M.(...) Ed.(...) (O.V. (...)). U ging in El Salvador naar school en haalde uw diploma industrieel ingenieur. U werkte sinds september 2017 bij G.(...) er op het IT-departement. U nam er ontslag op 10 april 2019. Uw problemen begonnen op maandag 8 april 2019, toen u wat later moest blijven op het werk. Uw vrouw en kinderen reden daarom al om 16 uur met de auto naar huis. U nam de bus om 18 uur en arriveerde rond 20 uur aan de kolonie. Op 100 à 200 meter van de inkom van de kolonie werd u door drie bendeleden van de bende 18 benaderd. Ze zeiden dat u vanaf dan een maandelijkse renta (beschermingsgeld) van 300 dollar moest betalen als u en uw familie verder een rustig leven wouden leiden. Nadat u zei dat u niet voldoende geld had, reageerde het bendelid dat het woord voerde boos en agressief. Hij duwde zijn wapen tegen uw borstkas, waarna u zei dat u zou betalen. De bende verwachtte de eerste betaling tegen vrijdag 12 april 2019. Voor ze weer vertrokken, waarschuwden ze u om niet naar de politie te stappen.

U stapte naar huis en vertelde aan uw vrouw wat er gebeurd was. Uw schoonmoeder, die ook bij jullie thuis was, raadde jullie aan om weg te gaan. De volgende dag om vijf uur in de ochtend vertrokken jullie naar het huis van uw ouders in Mejicanos. U sprak diezelfde dag met uw broer E.(...) die zei dat het te gevaarlijk was en dat het beter was om te vertrekken. Jullie verkochten jullie auto begin mei om de vliegtuigtickets te kunnen kopen.

U besloot El Salvador samen met uw gezin te verlaten op 24 mei 2019. Via Spanje kwam u op 25 mei 2019 aan in België, waar u op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen halen u en uw vrouw aan dat jullie vrezen dat jullie minderjarige zonen ontvoerd of gerekruteerd zullen worden door een bende. Uw zonen werden tot op heden echter nog nooit benaderd door een bende.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoorten van jullie zonen, jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, jullie diploma's, jullie werkcertificaten, jullie cv's, jullie belastingaangiften, de eigendomsakte van jullie huis, jullie reisgegevens en een aantal krantenartikelen over de algemene situatie in El Salvador.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te zullen worden door de bende 18 omdat u hen het gevraagde geld niet heeft betaald.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat jullie nadat de bende 18 op 8 april 2019 om de renta van 300 dollar vroeg, overigens de enige reden van jullie vertrek (CGVS p. 10-11), nog ongeveer anderhalve maand in El Salvador bleven wonen (CGVS p. 19). U verklaart dat jullie “de dag na het incident jullie naar uw ouders verhuisden” en dat jullie “eerst de auto moesten verkopen en pas daarna naar vluchten op zoek konden gaan (CGVS p. 17). Verder moesten jullie kijken welk reisagentschap jullie je konden veroorloven (CGVS p. 17). Uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt echter dat een vroeger vertrek financieel wel mogelijk moet zijn geweest (CGVS p. 9-10, CGVS J.(...) N.(...) p. 8). Ook de verkoop van jullie auto had sneller kunnen gebeuren. Uiteindelijk verkochten jullie de auto pas begin mei (CGVS p. 18). Uw vrouw legt uit dat jullie hier, begrijpelijk, heel voorzichtig mee aan slag gingen, door wat er eerder gebeurd was (CGVS J.(...) N.(...) p. 16). U maakt verder echter niet aannemelijk waarom uw ouders of vrienden niet bij deze verkoop konden helpen. Daarnaast claimt u dat u op 10 april 2019 stopte met werken (CGVS p. 9, CGVS J.(...) N.(...) p. 15). Het werkcertificaat dat u voorlegt geeft echter aan dat u nog bleef werken tot 30 april 2019, wat uw vrouw ook bevestigt (CGVS J.(...) N.(...) p. 10). Ook uw vrouw bleef na het incident onverminderd doorwerken tot 15 mei 2019 (CGVS J.(...) N.(...) p. 8). Al deze feiten wijzen niet meteen op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Bijgevolg dienen er ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in El Salvador. Dit is eens te meer zo aangezien u verklaart dat u in die anderhalve maand na het incident geen problemen meer kende in El Salvador (CGVS p. 17). U verklaart dat jullie die anderhalve maand bijna niet meer buiten kwamen (CGVS p. 17-18). Dit ondergedoken leven is hierboven reeds weerlegd. Uw vrouw werd dan wel overgeplaatst naar een ander kantoor, maar geeft zelf toe dat dit kantoor niet per se veiliger was (CGVS J.(...) N.(...) p. 15). Uw advocaat haalt aan dat jullie het huis aan een heel lage prijs verkochten, wat in zijn mening wijst op een hoogdringendheid bij jullie vertrek (CGVS J.(...) N.(...) p. 19). Er moet echter worden opgemerkt dat de verkoop van dit huis pas gebeurde wanneer jullie reeds in België waren. Deze verkoop zegt bijgevolg niets over de hoogdringendheid bij het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Het gegeven dat jullie wekenlang probleemloos bij uw ouders konden verblijven, wijst er bovendien op dat uw beweerd probleem lokaal van aard was. Hieruit kan geenszins een nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Tot slot reisde u met uw familie via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 19, CGVS J.(...) N.(...) p. 16-17). U verklaart dat “jullie rechtstreeks naar België gingen komen” en dat “bij vertrek het idee al was om naar België te komen” (CGVS p. 19). Eerder verklaarde u echter dat “de bestemming er niet toe deed” en dat “wat jullie zochten veiligheid en bescherming was” (CGVS p. 18). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Wanneer geconfronteerd met deze opmerking zegt u “dat dat niet is hoe ze het aan u uitlegden” en dat “u niet heeft begrepen dat u dan ook verplicht bent om in dat land asiel aan te vragen” (CGVS p. 19). Het klopt dat dit geen verplichting is, maar het feit dat u dit niet deed, ondermijnt de ernst van de problemen die u ervaarde in uw land van herkomst. Uw vrouw verklaart dat “jullie slechts twee uur in Spanje hadden om asiel aan te vragen” (CGVS J.(...) N.(...) p. 17). Twee uur is echter ruim voldoende tijd om op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U weet verder niet aannemelijk te maken waarom u dat niet deed.

Los van deze elementen moet opgemerkt worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om

internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hierboven blijkt al dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate aangetast is. Wat er ook van zij, hieronder blijkt dat, zelfs al werd er geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen, er nog geen nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid.

Algemeen kan worden gezegd dat het incident dat u aanhaalt als redenen van uw vertrek uit El Salvador zich beperkt tot afpersing. Dit geval van afpersing is, hoewel dit een verwerpelijke praktijk is, een feit van gemeenrecht en houdt bijgevolg geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in El Salvador en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u bij deze afpersing in contact komt met criminelen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Het incident dat u aanhaalt is niet zwaarwichtig genoeg om van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken. Zo kan worden opgemerkt dat, wat betreft de maandelijkse renta van 300 dollar die jullie op 8 april 2019 werd gevraagd door de bende 18, dit incident zich beperkte tot afpersing. U verklaart zelf dat geld de enige reden was dat die bende u benaderde (CGVS p. 15-16). Ook uw vrouw laat zich uit in die zin (CGVS J.(...) N.(...) p. 13). Zoals eerder vermeld is afpersing op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U verklaart immers zelf, wanneer gevraagd of het betalen van rentas in een kolonie in El Salvador vaak voorkomt, dat u weet heeft van "mensen die zodanig hard worden afgeperst totdat de bende hun huis inneemt" (CGVS p. 15). Dergelijke laakbare praktijken kaderen dus in de algemene situatie in El Salvador. De vraag rijst dan ook of het betalen van deze renta voor jullie geen mogelijkheid was. Uit de omschrijving van jullie inkomens (CGVS p. 9-10, CGVS J.(...) N.(...) p. 8) blijkt dat dit wel degelijk mogelijk moet zijn geweest, hoewel het ongetwijfeld een financieel zware dobber had geweest. U verklaart immers zelf twee maal dat de bende "een profiel van de mensen opbouwt" (CGVS p. 14-15). De bende berekent aldus min of meer welk bedrag een persoon of familie zou moeten kunnen betalen. Wanneer geconfronteerd met deze vraag, antwoordt u echter dat het onmogelijk zou zijn geweest om dit bedrag te betalen (CGVS p. 16). Uw vrouw geeft daarentegen toe dat het wel mogelijk was "maar dat jullie dat nooit overwogen hebben omdat ze dan meer en meer zouden vragen" (CGVS J.(...) N.(...) p. 13). U laat u in dezelfde zin uit wanneer gevraagd of het geld van de verkoop van de auto niet in betaling had kunnen worden gegeven (CGVS p. 18). Verder weten jullie echter niet aannemelijk te maken waarom jullie denken dat de bende steeds meer zou beginnen vragen. Daar zijn immers geen concrete indicaties voor, waardoor er weinig geloof aan kan worden gehecht. Er kan worden besloten dat deze afpersing op zich onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie nadien nog ongeveer anderhalve maand probleemloos in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 16-17). Uw advocaat oppert dat het "onorthodox" is om te vragen aan de verzoeker om in te gaan [de renta te betalen] op de vervolging (CGVS J.(...) N.(...) p. 19). Zoals reeds aangehaald kan afpersing niet worden

gekwalficeerd als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit argument kan bijgevolg eenvoudig worden weerlegd.

Tot slot, wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw minderjarige zonen, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende of ontvoering, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Wanneer gevraagd aan uw vrouw of uw zonen ooit specifiek benaderd werden door een bende, antwoordt ze van niet en dat “jullie hen nooit alleen lieten” en dat “ze nooit alleen buiten gingen” (CGVS J.(...) N.(...) p. 18). Jullie maken aldus niet concreet aannemelijk dat jullie zonen gerekruteerd of ontvoerd dreigden te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die u en uw vrouw neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoorten van jullie zonen, jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, jullie diploma's, jullie werkcertificaten, jullie cv's, jullie belastingaangiften, de eigendomsakte van jullie huis en jullie reisgegevens ondersteunen uw verklaringen over jullie El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst, uw reisroute, net als jullie werkgegevens. Deze gegevens staan hier niet ter discussie. De krantenartikelen in verband met incidenten die zich in uw buurt voordeden gaan over andere, weliswaar gelijkaardige, incidenten en houden geen verband met uw persoonlijke situatie. Nergens wordt u of uw familie vermeld in deze artikelen. Louter verwijzen naar de algemene situatie in El Salvador volstaat echter niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De opmerkingen beperken zich immers tot het corrigeren van drie typfouten en zinswending, die evenwel niet gebruikt werden in bovenstaande motivering.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing inzake L. D. U. J. N. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit San Salvador in het gelijknamige departement. U bent er geboren op (...) 1987. U woonde er negentien jaar lang in verschillende kolonies tot uw 25 jaar oud. In 2012, na uw huwelijk met M.(...) A.(...) U.(...) A.(...) (O.V. (...)), verhuisde u naar Quezaltepeque, waar u eerst in Via Constitution woonde en daarna in de beveiligde kolonie Via Primavera. In 2015 kreeg u een jobaanbieding in Guatemala waardoor jullie er tweeënhalf jaar gingen wonen. Uiteindelijk keerde u in december 2017 terug naar de kolonie Via Primavera in Quezaltepeque waar jullie bleven wonen tot anderhalve maand voor jullie vertrek uit El Salvador. U heeft twee zonen, genaamd M.(...) M.(...) (O.V. (...)) en S.(...) Ma.(...) (O.V. (...)). Uw man heeft twee broers die in België internationale bescherming kregen, genaamd E.(...) B.(...) (O.V. (...)) en M.(...) Ed.(...) (O.V. (...)). U ging in El Salvador naar school en haalde uw diploma bedrijfsbeheer. U werkte sinds november 2018 als gerant van een winkelcentrum. U nam er ontslag op 15 mei 2019. Uw problemen begonnen op maandag 8 april 2019, toen uw man wat later moest blijven op het werk. U reed daarom samen met de kinderen al om 16 uur met de auto naar huis. Uw man nam de bus om 18 uur en arriveerde rond 20 uur aan de kolonie. Op 100 à 200 meter van de inkom van de kolonie werd uw man door drie bendeleden van de bende 18 benaderd. Ze zeiden dat uw man vanaf dan een maandelijkse renta (beschermingsgeld) van 300 dollar moest betalen als hij en zijn familie verder een rustig leven wouden leiden. Nadat uw man zei dat hij niet voldoende geld had, reageerde het bendelid dat het woord voerde boos en agressief. Hij duwde zijn wapen tegen uw man zijn borstkast, waarna uw man zei dat hij zou betalen. De bende verwachtte de eerste betaling tegen vrijdag 12 april 2019. Voor ze weer vertrokken, waarschuwden ze uw man nog om niet naar de politie te stappen.

Uw man stapte naar huis en vertelde u wat er gebeurd was. Uw moeder, die ook bij jullie thuis was, raadde jullie aan om weg te gaan. De volgende dag om vijf uur in de ochtend vertrokken jullie naar het huis van uw schoonouders in Mejicanos. Uw man sprak diezelfde dag met zijn broer E.(...), die zei dat het te gevaarlijk was en dat het beter was om te vertrekken. Jullie verkochten jullie auto begin mei om de vliegtuigtickets te kunnen kopen.

U besloot El Salvador samen met uw gezin te verlaten op 24 mei 2019. Via Spanje kwam u op 25 mei 2019 aan in België, waar u op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen halen u en uw man aan dat jullie vrezen dat jullie minderjarige zonen ontvoerd of gerekruteerd zullen worden door een bende. Uw zonen werden tot op heden echter nog nooit concreet benaderd door een bende.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw man volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoorten van jullie zonen, jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, jullie diploma's, jullie werkcertificaten, jullie cv's, jullie belastingaangiften, de eigendomsakte van jullie huis, jullie reisgegevens en een aantal krantenartikelen over de algemene situatie in El Salvador.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te zullen worden door de bende 18 omdat u hen het gevraagde geld niet heeft betaald.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht en "onpartijdigheid" als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers gaan vervolgens in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en voeren hieromtrent aan als volgt:

"Eerste onderdeel

Tegenpartij meent dat het feit dat verzoekers nog anderhalve maand in El Salvador bleven, nadat verzoeker afgeperst werd door de bende 18, niet verenigbaar is met een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoekers legden nochtans uit dat ze de dag nadat het incident zich voordeed meteen hun huis verlieten en zich schuil hielden in het huis van verzoekers ouders (nota's verzoekster p. 13/23):

(...)

Diezelfde dag meldden verzoekers zich ziek op hun werk en besloten ze dat ze het land moesten verlaten. Dit wordt niet betwist. Verzoeker nam meteen al zijn verlof en overuren op en nam ontslag. Verzoekster maakte dat ze niet meer naar haar gebruikelijke werkplek moest zolang ze nog werkte. Verzoekers lieten hun zoon vanaf dat moment ook niet meer naar school gaan.

De zeer verregaande maatregelen die verzoekers onmiddellijk namen, getuigen van de zeer grote vrees die ze hadden voor de bendeleden, aan wie ze het afpersingsgeld niet betaalden.

Dat verzoekers vervolgens anderhalve maand nodig hadden om hun definitief vertrek uit hun land (financieel) voor te bereiden, is niet onredelijk lang, zeker niet nu zij gedurende al die tijd op een schuiladres verbleven en niet meer naar hun (gebruikelijke) werkplaats gingen, waardoor ze onder de radar bleven van hun belagers.

Verzoekster benadrukte (nota's verzoekster p. 14/23):

(...)

De argumenten die tegenpartij aanvoert om te besluiten dat ze sneller hadden kunnen vertrekken zijn zeer bedenkelijk.

Zo legden verzoekers uit dat ze hun auto moesten verkopen voor geld, waarop tegenpartij antwoordt:

(...)

Verzoekers verkochten hun auto in ongeveer drie weken tijd.

Dit is niet onredelijk lang. Het is evenmin onredelijk dat zij dit zelf regelden en niet hun ouders of vrienden daarvoor inschakelden. Het is ook niet gezegd dat het daardoor sneller zou gegaan zijn. Dat de verkoop van hun auto volgens tegenpartij sneller had kunnen gebeuren, is uiteraard volledig irrelevant, nu het wel degelijk snel gebeurde, en zij daarnaast veel belangrijkere maatregelen hadden getroffen om gedurende de tijd die zij nodig hadden om hun vertrek voor te bereiden, onder de radar van de bende 18 te blijven.

Bovendien hadden ze misschien minder geld gekregen voor hun auto, als ze het sneller hadden verkocht (cf. de verkoop van hun huis), terwijl ze dat geld nodig hadden om het land te ontvluchten:

(...)

Daarnaast stelt tegenpartij dat:

"Verder moesten jullie kijken welk reisagentschap jullie je konden veroorloven (...). Uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt echter dat een vroeger vertrek financieel wel mogelijk moet zijn geweest".

Deze overweging is onaanvaardbaar en bovendien irrelevant als gewichtig argument om verzoekers vrees voor vervolging te evalueren. Verzoekers planden om hun land van herkomst **voorgoed** te verlaten. Dat zij dit vertrek probeerden te organiseren op een zo spaarzaam mogelijke wijze kan hen uiteraard niet verweten worden. Dat zij drie weken nodig hadden om hun auto te verkopen, evenmin.

Verzoekers waren niet arm, maar ook niet bepaald rijk. Uit verzoekers' verklaringen blijkt duidelijk dat ze het geld om het land met hun vieren te verlaten niet zomaar aan de kant hadden staan. Tegenpartij lijkt echter enkel rekening te houden met hun inkomens, maar niet met hun (vaste) kosten, noch met de financiële kost van hun vertrek met vier gezinsleden, laat staan met de financiële onzekerheid die een verblijf in een volledig nieuw land als verzoekers tot internationale bescherming met zich kan meebrengen.

Het is niet onredelijk, maar juist heel goed begrijpelijk, dat verzoekers bij de organisatie van hun vertrek met hun twee minderjarige kinderen rekening hielden met hun financiën.

De argumenten van tegenpartij, die bijzonder subjectief zijn, laten in ieder geval niet toe om vast te stellen dat verzoekers kennelijk nonchalant handelden en / of draalden bij hun vertrek uit hun land van herkomst, wat zou wijzen op een gebrek aan vrees voor vervolging.

Er is niet één juiste manier om te vertrekken uit het land van herkomst die als enige zou toelaten om te besluiten dat de betrokkene vertrok met een gegronde vrees voor vervolging.

Met een verwijzing naar het rapport *Beyond Proof*, waarin de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR richtlijnen geeft voor het onderzoek naar geloofwaardigheid, waarschuwt verzoekers' raadsman al voor deze redeneerfout in zijn opmerkingen aan het eind van het gehoor (nota's verzoekster, p. 19/23):

(...)

Tegenpartij houdt geen rekening met die opmerking, noch met de richtlijnen van het UNHCR waarnaar verzoekers' raadsman verwees, wat van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek getuigt.

In *Beyond Proof* benadrukt UNHCR dat:

(...)

Dat verzoekers sneller hun auto hadden kunnen verkopen en maar geen beroep moesten doen op een reisagentschap dat voor hen betaalbaar was, zijn uiterst subjectieve veronderstellingen. Ze zijn in ieder geval niet gebaseerd op "onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen".

De VN Vluchtelingenorganisatie UNHCR benadrukt in haar Handboek bij het Vluchtelingenverdrag:

(...)

Dat verzoekers onmiddellijk na het incident hun huis en (gebruikelijke) werkplaats voorgoed verlieten, getuigt juist van de vrees die zij hadden voor de benedeleden. Dat zij vervolgens hun definitief vertrek met het hele gezin, waaronder hun twee minderjarige kinderen, in anderhalve maand tijd voorbereidden doet geen afbreuk aan die vrees in hun hoofde.

Tweede onderdeel

Verzoekers gingen beide kort na hun incident niet meer naar hun (normale) werkplek.

De dag na het incident meldden ze zich allebei ziek (nota's verzoekster p. 10/23). Dit wordt niet betwist.

Vervolgens legde verzoeker de situatie uit aan zijn bazin en nam hij ontslag. Hij kon vanaf 10.4.2019 verlof opnemen, waardoor hij niet meer moest gaan werken tot aan het einde van zijn contract op 30.4.2019. Tegenpartij doet alsof verzoekers elkaar op dit punt tegenspreken. Dat is echter helemaal niet het geval.

Tegenpartij stelt dat:

(...)

Integendeel, verzoekster verduidelijkt dat (nota's verzoekster p. 10/23):

(...)

Anders dan tegenpartij voorhoudt, spreken verzoekers elkaar dus niet tegen, maar stroken hun verklaringen volledig.

De bestreden beslissing is manifest gebrekkig gemotiveerd.

Het voorgaande bewijst opnieuw dat verzoekers onmiddellijk zeer verregaande maatregelen namen uit vrees voor de benedeleden wier bevelen zij niet hadden opgevolgd.

Verzoekster ging zelf naar een andere werkplek dan gewoonlijk (zie nota's verzoekster p.5/23 en opmerkingen van haar raadsman dd. 3.2.2020):

(...)

Dit wordt evenmin betwist door tegenpartij. Tegenpartij stelt echter:

(...)

Tijdens het gehoor antwoordde verzoekster het volgende (nota's verzoekster p. 15/23):

(...)

Uit verzoeksters verklaringen volgt dat zij zich nergens echt veilig voelde, maar wel al het mogelijke deed om de plaatsen waar zij normaalgezien kwam te vermijden, zodat ze niet zou gevonden worden, uit vrees voor vervolging door de benedeleden.

De maatregelen die verzoekers namen getuigen, en die op zich niet betwist worden, getuigen van hun vrees voor vervolging.

Derde onderdeel

In de bestreden beslissingen staat te lezen dat:

"Uw advocaat haalt aan dat jullie het huis aan een heel lage prijs verkochten, wat in zijn mening wijst op een hoogdringendheid bij jullie vertrek (...). Er moet echter worden opgemerkt dat de verkoop van dit huis pas gebeurde wanneer jullie reeds in België waren. Deze verkoop zegt bijgevolg niets over de hoogdringendheid bij het vertrek uit het land waar u een vrees te hebben voor uw leven.

Het feit dat verzoekers hun huis voor een prijs onder de marktwaarde verkochten, wat niet betwist wordt, bewijst wel degelijk de hoogdringendheid om te vluchten, het feit dat zij niet meer terug kunnen naar hun land van herkomst en het bewijs dat zij die financiële middelen nodig hebben om een nieuw leven in veiligheid te kunnen opbouwen, ongeacht of dit gebeurde voor of na hun vertrek.

Dit werd bovendien benadrukt door verzoekers' raadsman na het gehoor, in zijn mail van 28.1.2020 waarbij hij de koopakte stuurde naar tegenpartij:

(...)

Vierde onderdeel

Volgens tegenpartij ondermijnt het feit dat verzoekers in Spanje geen verzoek tot internationale bescherming indienden "de ernst van de problemen die u ervaarde in uw land".

Verzoekers waren 2 uur in Spanje, in transit.

Tegenpartij stelt: "Twee uur is echter ruim voldoende tijd om op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in te dienen."

Het is kennelijk onredelijk om te oordelen dat het feit dat verzoekers geen asiel aanvroegen tijdens het transit in Spanje gedurende twee uur, de ernst van de problemen ondermijnt.

Tegenpartij schrijft in de bestreden beslissingen:

(...)

Deze overweging is kennelijk onredelijk en een serieuze asielinstantie onwaardig. Verzoekers hadden tickets gekocht naar België, waar zij dichte familie hebben die als vluchteling werden erkend. Het is alles behalve onredelijk dat zij gedurende een twee uur durende transit in Spanje daar geen internationale bescherming hebben aangevraagd.

Dat tegenpartij hieruit een argument haalt om te oordelen dat de problemen die zij meemaakten in El Salvador niet ernstig zijn, getuigt van een bijzonder vooringenomen houding. Het één heeft niks met het ander te maken.

Het getuigt bovendien van het feit dat tegenpartij zeer inventief moet zijn in het vinden van argumenten om te oordelen dat verzoekers vrees tot vervolging niet reëel noch gegrond zou zijn.

De bestreden beslissing is kennelijk gebrekkig gemotiveerd, in strijd met de bepalingen in het middel.

Vijfde onderdeel

Met de hierboven besproken punten doet tegenpartij iets wat bijzonder problematisch is: de aandacht afleiden van de elementen die er werkelijk toe doen, die niet betwist worden en die bewijzen dat verzoekers een reële vrees hebben voor vervolging in El Salvador.

Verzoekers namen onmiddellijk zeer verregaande maatregelen nadat zij bedreigd werden door de bendeleden:

- *de dag na het incident verlieten zij hun woning. Ze deden dit bovendien op een zeer voorzichtige manier zodat het niet zou opvallen;*
- *diezelfde dag meldden beide verzoekers zich ziek op het werk. Ze besloten dat ze het land moesten verlaten om vervolging te vermijden, nu ze de bevelen van de bende 18 niet opgevolgd hadden;*
- *verzoeker ging niet meer gaan werken;*
- *verzoekster kon niet meteen stoppen met werken, maar zorgde ervoor dat ze niet meer naar haar gebruikelijke werkplek moest en nam verschillende routes naar haar werk;*
- *hun zoon ging niet meer naar school.*

Geen enkele van deze maatregelen wordt betwist door tegenpartij.

Het geheel van deze maatregelen getuigt van de enorme vrees die verzoekers hadden voor de bende 18 en het bewustzijn dat zij onmiddellijk verregaande maatregelen moesten nemen om vervolging te vermijden.

Dat dit geen overdreven maatregelen zijn, volgt uit het tweede en derde middel, waar uitvoerig ingegaan wordt op het risico dat verzoekers lopen op vervolging en ernstige schade, doordat zij de bende 18 weigerden te betalen en hun bevel niet opvolgden.

De argumenten van tegenpartij, die o.a. vindt dat verzoekers hun auto rapper hadden kunnen verkopen en dat het toch niet nodig was voor verzoekers om te kijken welk reisagentschap zij konden veroorloven, zijn futiliteiten naast de serieuze maatregelen die verzoekers namen, maar die volledig uit het vizier blijven in de bestreden beslissing, ondanks (of net omwille van?) het feit dat ze één voor één niet betwist worden.

Dit doet sterk vermoeden dat tegenpartij op voorhand een beslissing nam en vervolgens verwoed op zoek ging naar argumenten om die beslissing te staven.

Dit vermoeden wordt kracht bijgezet door het feit dat deze beslissingen zich inschrijven in een lange reeks van weigeringsbeslissingen genomen ten aanzien van Salvadoranen die internationale bescherming vragen in België, wat in scherp contrast staat met het feit dat Salvadoranen van alle nationaliteiten het meeste kans hadden om als vluchteling erkend te worden door tegenpartij, met een erkenningsgraad van maar liefst 97% (zie infra, 2e middel).

De bestreden beslissingen getuigen niet van een ernstig onderzoek naar de individuele vrees voor vervolging van verzoekers, maar wel van een verwoede poging om hun aanvraag te weigeren, in lijn met, kennelijk, een nieuw beleid van tegenpartij, dat nochtans geen steun vindt in een nieuwe COI-focus, of Richtlijnen van het UNHCR of een andere gezaghebbende instantie.

Tegenpartij handelde kennelijk onzorgvuldig en onpartijdig bij het nemen van de bestreden beslissingen, die dan ook manifest gebrekkig gemotiveerd zijn.

Dit schendt de bepalingen gevisieerd in het middel."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, § 5, 57/1, § 4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Na een theoretische uiteenzetting van de wettelijke bepalingen en de interpretatie ervan, merken verzoekers op dat niet wordt betwist dat zij afgeperst werden door bende 18, dat zij het geld niet betaalden en dat zij daarna vluchtten. Verzoekers menen, onder verwijzing naar het rapport UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs" van maart 2010, UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016, de COI Focus "Salvador. Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, het rapport UNHCR, "Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador" van 2018, het rapport "Immigration and Refugee Board of Canada. Issue Paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report – Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption" van september 2016 en Human Rights Watch, "Deported to Danger – United States

Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse van 5 februari 2020 dat hieruit wel degelijk een reëel risico volgt dat verzoeker het niet betalen met de dood kan bekopen. Verzoekers menen dan ook dat personen die weigeren afpersingsgeld te betalen een reëel risico lopen om vermoord te worden door de *maras*. Zij stellen daarbij ook vast dat criminele bendes door UNHCR in het rapport *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van maart 2010, alsook in haar handboek van 2019 worden aangemerkt als één van de niet-statelijke actoren van vervolging, alsook benadrukken zij – onder verwijzing naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 en de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 – dat uit diverse bronnen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten in de onmogelijkheid verkeren om hun burgers te beschermen tegen de criminele bendes. Verzoekers vervolgen dat er wel degelijk een link is met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Meer bepaald hekelen zij dat de verwerende partij de reële politieke macht van criminele bendes en de zeer verregaande politieke en sociale controle die zij uitoefenen over grote gebieden in El Salvador minimaliseert en menen zij dat de verwerende partij zijn stelling in dit verband niet onderbouwt, doch enkel verwijst naar de COI Focus van 15 juli 2019. Verzoekers benadrukken in dit verband nog dat nergens uit deze COI Focus nochtans kan blijken dat de drijfveer van daden van vervolging door de *Mara's* in El Salvador veeleer economisch van aard zijn, wel staat in dit rapport volgens verzoekers te lezen dat de bendes over reële politieke macht beschikken in El Salvador. Verzoekers citeren vervolgens uit voormelde COI Focus, alsook uit het rapport UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016. Daarenboven citeren ze uit het rapport van UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 in verband met mensen die geen gevolg geven aan bevelen door criminele bendes in El Salvador. Zij besluiten in dit verband vervolgens dat hun problemen overeenkomstig de analyse van UNHCR wel degelijk een verband vertonen met het Vluchtelingenverdrag. De afpersing mag dan wel de financiële levenslijn zijn van criminele bendes, in wezen gaat het over de verwerving en instandhouding van effectieve politieke macht en sociale controle, zodat het weigeren om afpersingsgeld te betalen neerkomt op een daad van verzet die zeker als politiek kan worden opgevat, aldus verzoekers.

Daarnaast menen verzoekers dat zij wel degelijk tot een bepaalde sociale groep behoren zoals bedoeld in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit enerzijds omwille van hun job waarbij zij een relatief goed inkomen genereerden en afgeperst werden voor grote bedragen, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist en anderzijds omdat zij als terugkeerders uit het buitenland een verhoogd risico lopen op vervolging in El Salvador. Met betrekking tot dit laatste verwijzen verzoekers naar de COI Focus *“Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 en het rapport van Human Rights Watch, *“Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van 5 februari 2020. Verder merken verzoekers op dat zij vrezen dat hun minderjarige zonen zullen worden vervolgd door de criminele bendes. Zij hekelen hierbij dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat zij al bedreigd werden door de bende 18 en dat in dit dreigement ook expliciet naar de kinderen van verzoekers werd verwezen, hetgeen wel degelijk kan tellen als een persoonlijke vrees of risico, aldus verzoekers. Verzoekers betreuren verder dat de commissaris-generaal het belang van het kind geen doorslaggevende overweging heeft toegekend bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en dit in strijd met artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Sterker nog, de commissaris-generaal heeft simpelweg geen overweging in dit verband opgenomen en heeft niet de specifieke vrees voor vervolging van hun kinderen onderzocht en dit ondanks hun extra kwetsbaarheid voor bendegeweld en rekrutering, hetgeen ook benadrukt wordt in de richtlijnen van UNHCR.

Verzoekers besluiten dit middel als volgt:

“Tegenpartij's stelling dat de vervolging door criminele bendes geen enkele link heeft met de Vluchtelingenconventie houdt geen stand gelet op het voorgaande.

Er zijn in casu maar liefst vier verschillende elementen die toelaten een link te maken met de Vluchtelingenconventie (daad van verzet / job / terugkeerders / kinderen), overeenkomstig de duidelijke Richtlijnen van het UNCHR in de specifieke context van El Salvador.

De opvatting van tegenpartij - dat dat niet het geval is - gaat niet alleen in tegen de Richtlijnen van het UNHCR en de Cedoca-rapporten, ze gaat bovendien in tegen haar eerdere eigen analyse van de nood aan bescherming in de zin van de Conventie voor Salvadoranen.

In 2018 waren Salvadoranen immers de nationaliteit met de hoogste erkenningsgraad door tegenpartij. Van de 288 Salvadoranen die dat jaar internationale bescherming vroegen, werden er 281 erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Dat is een erkenningsgraad van maar liefst 97% (zie stuk 2).29

Verzoekers broer, M. E. U. A., één van de 281 Salvadoranen die in dat jaar als vluchteling erkend werd, omwille van zijn problemen gelinkt aan bendege geweld (stuk 3).

Voordien erkende tegenpartij dus wel degelijk dat het overgrote deel van de Salvadoranen die internationale bescherming vraagt, nood heeft aan bescherming in de zin van de Conventie van Genève.

Door thans de vluchtelingenstatus te weigeren aan verzoekers, omdat de vervolging door criminele bendes in El Salvador geen link zou hebben met de Conventie van Genève, maakt tegenpartij dus een bocht van 180° in hoe zij de vervolging van Salvadoranen door criminele bendes beoordeelt.

Nochtans zijn de Richtlijnen van het UNHCR sinds 2016 niet veranderd.

Evenmin is er sprake van een verbetering in de veiligheidssituatie van het land, laat staan in de handelswijze van criminele bendes. Het Cedoca-rapport van 15.7.2019 spreekt van een aanhoudende cyclus van geweld waardoor El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld blijft (p6-7).

Tegenpartij motiveert niet waarom de Richtlijnen van het UNCHR, die zij lange tijd volgde, op heden niet meer van toepassing zouden zijn. Dit gaat in tegen het beginsel van de rechtszekerheid.

Tegenpartij heeft de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd. Een dergelijk onzorgvuldige analyse van verzoekers nood aan internationale bescherming (door simpelweg het omgekeerde te beweren van wat uit gezaghebbende bronnen blijkt, en dat verder te niet beargumenteren), is manifest strijdig met artikels 48/3 en 48/6 van de wet van 15.12.1980, artikels 2 en 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het voorgaande kan besloten worden dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging door criminele bendes hebben in geval van terugkeer naar El Salvador, zeker gelet op de eerdere afpersing door de bende 18 en het feit dat zij het geld niet betaalden.

Verzoekers dienen als vluchteling erkend te worden."

In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij voeren hierbij aan dat zij minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Zij merken op dat verzoeker immers werd geïntimideerd, bedreigd en afgeperst door bende 18 en dat hij weigerde om de hoge *renta* van 300 dollar per maand te betalen. Zij menen dan ook dat zij een zeer groot risico lopen voor hun fysieke integriteit of zelfs hun leven bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoekers wijzen erop dat het bijzonder problematisch is dat de verwerende partij oppert dat zij al hun politieke en morele principes aan de kant zouden zetten en toch het afpersingsgeld aan bende 18 zouden betalen, wat als gevolg zou moeten hebben dat ze niet langer iets te vrezen hebben en hen niets meer zal overkomen. Immers, volgens verzoekers is het kwaad al geschied doordat zij de *renta* van 300 dollar niet hebben betaald. Ook is de verwerende partij niet consequent waar zij eerst niet ontkent dat mensen soms zodanig hard worden afgeperst dat de bende hun huis inneemt, doch anderzijds beargumenteert dat er geen aanwijzingen zijn dat het gevraagde bedrag na verloop van tijd zou stijgen. Nochtans is dit in strijd met de richtlijnen van UNHCR waarin staat te lezen dat de gevraagde bedragen zomaar sterk kunnen stijgen. Ook lijkt uit de motivering te volgen dat als een laakbare praktijk zich maar vaak genoeg voordoet deze geen probleem meer is, hetgeen allerminst het geval kan zijn. Verwerende partij lijkt daarbij zelfs aan te nemen dat de jongens van de bende 18 toch redelijk zijn. Verzoekers menen dan ook dat, zelfs als ze zouden terugkeren en opnieuw zouden betalen, dit geen garantie biedt op bescherming. In dit verband verwijzen zij nog naar de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers broer E. B. U. A. die uit El Salvador vluchtte omdat hij werd afgeperst door de bende MS. Verzoekers vragen zich af wat de commissaris-generaal laat concluderen dat er thans in hun hoofde geen probleem meer is voor hun veiligheid. Tot slot opperen zij dat van verzoekers om internationale bescherming niet verwacht kan worden dat zij ingaan op illegale gewelddadige voorstellen door afpersingsgeld te betalen aan één van de meest gewelddadige en moordlustige criminele bendes ter wereld om vervolging/ernstige schade te vermijden in geval van terugkeer.

In een vierde middel beroepen verzoekers zich verder nog op de schending van artikel 48/4, § 2, c) en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers merken op dat de COI Focus van 15 juli 2019 El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld omschrijft en besluiten op basis van deze informatie dat El Salvador wel degelijk wordt geteisterd door een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en één van de hoogste moordcijfers ter wereld.

Verzoekers vragen in hoofdde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgend stavingstuk: de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van M. E. U. A. (stuk 3) en de beslissing tot erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Ed. B. U. A. (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij laat op 22 april 2020 een nota met opmerkingen aan de Raad worden met volgend stavingstuk: het rapport *“Country Policy and Information Note. El Salvador: Gangs”* van februari 2020 van UK Home Office (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.2.3. Op 5 januari 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota worden waarin zij refereert aan de COI Focus, *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en aan de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 en er de weblinks van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.2.4. Op 14 januari 2021 laten verzoekers aan de Raad nog een aanvullende nota worden waarin zij refereren aan drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 5 november 2020 en waarbij zij de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van E. B. (stuk 2), de beslissing tot erkenning als vluchteling van M. Ed. (stuk 2) en een artikel *“Bukele Has Been Negotiating with MS-13 for a Reduction in Homicides and Electoral Support”* van El Faro van 6 september 2020 (stuk 3) bijbrengen (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.2.1. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) hun houding, waarbij zij nog anderhalve maand na de afpersing door bende 18 in El Salvador bleven wonen, zij beiden na het incident nog (minstens tijdelijk) bleven doorwerken en bijgevolg geen ondergedoken bestaan leefden, alsook dat zij geen verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje, niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (ii) de vaststelling dat zij geen problemen kenden in de anderhalve maand dat zij na de afpersing nog in El Salvador verbleven bij de ouders van verzoeker, erop wijst dat hun beweerd probleem lokaal van aard was; (iii) de door hen aangehaalde problemen met bende 18 zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer bevinden en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag); (iv) evenmin ernstige en bewezen gronden bestaan die erop wijzen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, of b) van de Vreemdelingenwet nu dit risico niet *in concreto* wordt aangetoond gezien de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde problemen in grote mate wordt ondermijnd door voormelde vaststellingen, dan wel gerelativeerd vermits (1) het loutere feit dat verzoeker bij afpersing in contact is gekomen met criminelen niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen en (2) het door verzoeker aangehaalde incident op zich niet voldoende zwaarwichtig is om een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden nu hij zelf verklaart dat de bende

hem alleen voor dat geld benaderde en het dus gekaderd kan worden in de algemene situatie van El Salvador, uit hun verklaringen blijkt dat zij in de mogelijkheid verkeerden om deze *renta* te betalen, er geen concrete indicaties zijn om aan te nemen dat de bende steeds meer zou beginnen vragen en het gegeven dat verzoekers advocaat opwerpt dat het “*onorthodox*” is om te vragen aan de verzoeker om in te gaan op de vervolging (betaling van *renta*) geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de afpersing niet gekwalificeerd kan worden als een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming; (v) wat betreft de door verzoekers aangehaalde vrees voor hun minderjarige zonen moet worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende of ontvoering, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen en zij geenszins *in concreto* aantonen dat hun zonen gerekruteerd of ontvoerd dreigden te worden door een bende; (vi) de documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen; (vii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (viii) het loutere feit dat verzoeker een gezinslid is van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft op zijn verzoek om internationale bescherming en hem niet automatisch een recht op internationale bescherming geeft daar hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn familieband een gegronde vrees, dan wel een reëel risico loopt, elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld en het hen vrij staat om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekers voeren aan bij een terugkeer naar El Salvador de bende 18 te vrezen nadat verzoeker door deze bende werd aangesproken om een maandelijkse *renta* van 300 dollar te betalen. Verzoekers verklaren dat hun problemen begonnen op 8 april 2019 toen verzoeker later op zijn werk moest blijven en drie bendeleden van de bende 18 hem benaderden op 100 à 200 meter van de ingang van de kolonie. Zij zouden daarbij vanaf dan een maandelijkse *renta* van 300 dollar hebben geëist en toen verzoeker aangaf dat hij niet voldoende geld had, zouden ze agressief en boos hebben gereageerd. De bende zou op 12 april 2019 de eerste betaling hebben verwacht en hem verboden hebben naar de politie te stappen. Verzoekers geven aan dat zij de volgende ochtend om vijf uur naar de ouders van verzoeker zijn getrokken om uiteindelijk op 24 mei 2019 El Salvador te verlaten

(administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10-11; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 9-10).

2.3.3.2. In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in eerste orde dat verzoekers' houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit wordt als volgt toegelicht:

"(...) Zo moet er worden opgemerkt dat jullie nadat de bende 18 op 8 april 2019 om de renta van 300 dollar vroeg, overigens de enige reden van jullie vertrek (CGVS p. 10-11), nog ongeveer anderhalve maand in El Salvador bleven wonen (CGVS p. 19). U verklaart dat jullie "de dag na het incident jullie naar uw ouders verhuisden" en dat jullie "eerst de auto moesten verkopen en pas daarna naar vluchten op zoek konden gaan (CGVS p. 17). Verder moesten jullie kijken welk reisagentschap jullie je konden veroorloven (CGVS p. 17). Uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt echter dat een vroeger vertrek financieel wel mogelijk moet zijn geweest (CGVS p. 9-10, CGVS J.(...) N.(...) p. 8). Ook de verkoop van jullie auto had sneller kunnen gebeuren. Uiteindelijk verkochten jullie de auto pas begin mei (CGVS p. 18). Uw vrouw legt uit dat jullie hier, begrijpelijk, heel voorzichtig mee aan slag gingen, door wat er eerder gebeurd was (CGVS J.(...) N.(...) p. 16). U maakt verder echter niet aannemelijk waarom uw ouders of vrienden niet bij deze verkoop konden helpen. Daarnaast claimt u dat u op 10 april 2019 stopte met werken (CGVS p. 9, CGVS J.(...) N.(...) p. 15). Het werkcertificaat dat u voorlegt geeft echter aan dat u nog bleef werken tot 30 april 2019, wat uw vrouw ook bevestigt (CGVS J.(...) N.(...) p. 10). Ook uw vrouw bleef na het incident onverminderd doorwerken tot 15 mei 2019 (CGVS J.(...) N.(...) p. 8). Al deze feiten wijzen niet meteen op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Bijgevolg dienen er ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in El Salvador. Dit is eens te meer zo aangezien u verklaart dat u in die anderhalve maand na het incident geen problemen meer kende in El Salvador (CGVS p. 17). U verklaart dat jullie die anderhalve maand bijna niet meer buiten kwamen (CGVS p. 17-18). Dit ondergedoken leven is hierboven reeds weerlegd. Uw vrouw werd dan wel overgeplaatst naar een ander kantoor, maar geeft zelf toe dat dit kantoor niet per se veiliger was (CGVS J.(...) N.(...) p. 15). Uw advocaat haalt aan dat jullie het huis aan een heel lage prijs verkochten, wat in zijn mening wijst op een hoogdringendheid bij jullie vertrek (CGVS J.(...) N.(...) p. 19). Er moet echter worden opgemerkt dat de verkoop van dit huis pas gebeurde wanneer jullie reeds in België waren. Deze verkoop zegt bijgevolg niets over de hoogdringendheid bij het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Het gegeven dat jullie wekenlang probleemloos bij uw ouders konden verblijven, wijst er bovendien op dat uw beweerde probleem lokaal van aard was. Hieruit kan geenszins een nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Tot slot reisde u met uw familie via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 19, CGVS J.(...) N.(...) p. 16-17). U verklaart dat "jullie rechtstreeks naar België gingen komen" en dat "bij vertrek het idee al was om naar België te komen" (CGVS p. 19). Eerder verklaarde u echter dat "de bestemming er niet toe deed" en dat "wat jullie zochten veiligheid en bescherming was" (CGVS p. 18). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Wanneer geconfronteerd met deze opmerking zegt u "dat dat niet is hoe ze het aan u uitlegden" en dat "u niet heeft begrepen dat u dan ook verplicht bent om in dat land asiel aan te vragen" (CGVS p. 19). Het klopt dat dit geen verplichting is, maar het feit dat u dit niet deed, ondermijnt de ernst van de problemen die u ervaarde in uw land van herkomst. Uw vrouw verklaart dat "jullie slechts twee uur in Spanje hadden om asiel aan te vragen" (CGVS J.(...) N.(...) p. 17). Twee uur is echter ruim voldoende tijd om op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U weet verder niet aannemelijk te maken waarom u dat niet deed."

In het verzoekschrift benadrukken verzoekers dat zij zich de dag nadat het incident zich voordeed meteen schuilhielden in het huis van verzoekers ouders. Zij wijzen erop dat zij zich diezelfde dag ziek meldden op hun werk en besloten dat ze het land moesten verlaten. Verzoeker nam daarbij meteen al zijn verlof en overuren op tot aan zijn ontslag op 30 april 2019 en verzoekster maakte niet langer gebruik van haar normale werkplek, nu zij vanaf dat ogenblik naar het centraal kantoor ging. Verzoekers duiden er verder op dat zij hun zoon vanaf dat ogenblik ook niet langer naar school lieten gaan. Zij onderlijnen dat dit zeer verregaande maatregelen zijn die ze onmiddellijk namen en die getuigen dat zij wel degelijk een grote vrees hadden voor de bendeleden aan wie ze het afpersingsgeld niet betaalden. Verzoekers

vervolgen nog dat zij anderhalve maand nodig hadden om hun definitief vertrek uit het land (financieel) voor te bereiden, hetgeen volgens hen niet onredelijk lang is nu zij gedurende al die tijd op een schuiladres verbleven en niet meer naar hun (gebruikelijke) werkplaats gingen. Verzoekers herhalen ook dat zij de auto moesten verkopen voor geld, hetgeen ongeveer drie weken tijd vroeg. Zij menen dat dit niet onredelijk lang is, noch dat het onredelijk is dat zij dit zelf regelden. In dit verband merken zij nog op dat zij mogelijk minder geld gekregen zouden hebben voor hun auto zo zij deze sneller hadden verkocht, terwijl ze het geld nodig hadden om het land te kunnen ontvluchten. Verzoekers hekelen voorts dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van hun financiële situatie enkel rekening lijkt te houden met hun inkomens, maar niet met hun (vaste) kosten, laat staan met de financiële kost van hun vertrek met vier gezinsleden of de onzekerheid die gepaard gaat met een verblijf in een volledig nieuw land. Aangaande de verkoop van hun huis onderlijnen verzoekers opnieuw dat het feit dat zij dit verkochten onder marktwaarde wel degelijk wijst op de hoogdringendheid van hun vluchten en dit ongeacht of het gebeurde voor of na hun vertrek. Ten slotte stellen verzoekers dat zij slechts 2 uur in Spanje waren, in transit en dat zij tickets hadden gekocht naar België, waar zij dichte familie hebben die als vluchtelingen werden erkend. Verzoekers menen dan ook dat de argumenten van de commissaris-generaal niet toelaten om vast te stellen dat zij kennelijk nonchalant handelden en/of draalden bij hun vertrek uit hun land van herkomst en dat zij bijgevolg een gebrek aan vrees voor vervolging zouden vertonen.

Ook de Raad acht de motieven dat verzoekers nog ongeveer anderhalve maand in El Salvador bleven wonen, dat verzoekster gedurende die tijd op een andere werkplaats bleef doorwerken, dat verzoekers voor hun vertrek nog de tijd namen om hun auto te verkopen en dat verzoekers niet aan de luchthaven in Spanje – in transit *nota bene* – om internationale bescherming hebben verzocht, doch zijn doorgereisd naar België om alhier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, onvoldoende om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers onderuit te halen. Deze verklaringen bevatten immers geen tegenstrijdigheden of onaannemelijkheden en zijn bovendien voldoende gedetailleerd, precies en constant. Ze stemmen tevens overeen met de beschikbare informatie over hun land van herkomst, waaruit blijkt – zoals ook in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld – dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door (onder meer) georganiseerde misdaadgroepen die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren, dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador, dat het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden bende-gerelateerd is en dat het geweld er wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. De verklaringen van verzoekers over de afpersing en bedreiging door de bende 18 worden bijgevolg door de Raad aangenomen.

2.3.3.3. In tweede instantie is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen van oordeel dat het door verzoekers aangehaalde incident van afpersing een feit van gemeenrecht is dat bijgevolg geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en dat op zich onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen toegelicht als volgt:

“(…) Wat er ook van zij, hieronder blijkt dat, zelfs al werd er geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen, er nog geen nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid.

Algemeen kan worden gezegd dat het incident dat u aanhaalt als redenen van uw vertrek uit El Salvador zich beperkt tot afpersing. Dit geval van afpersing is, hoewel dit een verwerpelijke praktijk is, een feit van gemeenrecht en houdt bijgevolg geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in El Salvador en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u bij deze afpersing in contact komt met criminelen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Het incident dat u aanhaalt is niet zwaarwichtig genoeg om van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken. Zo kan worden opgemerkt dat, wat betreft de maandelijkse renta van 300 dollar die jullie op 8 april 2019 werd gevraagd door de bende 18, dit incident zich beperkte tot afpersing. U verklaart zelf dat geld de enige reden was dat die bende u benaderde (CGVS p. 15-16). Ook uw vrouw laat zich uit in die zin (CGVS J.(...) N.(...) p. 13). Zoals eerder vermeld is afpersing op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U verklaart immers zelf, wanneer gevraagd of het betalen van rentas in een kolonie in El Salvador vaak voorkomt, dat u weet heeft van “mensen die zodanig hard worden afgeperst totdat de bende hun huis inneemt” (CGVS p. 15). Dergelijke laakbare praktijken kaderen dus in de algemene situatie in El Salvador. De vraag rijst dan ook of het betalen van deze renta

voor jullie geen mogelijkheid was. Uit de omschrijving van jullie inkomens (CGVS p. 9-10, CGVS J.(...) N.(...) p. 8) blijkt dat dit wel degelijk mogelijk moet zijn geweest, hoewel het ongetwijfeld een financieel zware dobber had geweest. U verklaart immers zelf twee maal dat de bende "een profiel van de mensen opbouwt" (CGVS p. 14-15). De bende berekent aldus min of meer welk bedrag een persoon of familie zou moeten kunnen betalen. Wanneer geconfronteerd met deze vraag, antwoordt u echter dat het onmogelijk zou zijn geweest om dit bedrag te betalen (CGVS p. 16). Uw vrouw geeft daarentegen toe dat het wel mogelijk was "maar dat jullie dat nooit overwogen hebben omdat ze dan meer en meer zouden vragen" (CGVS J.(...) N.(...) p. 13). U laat u in dezelfde zin uit wanneer gevraagd of het geld van de verkoop van de auto niet in betaling had kunnen worden gegeven (CGVS p. 18). Verder weten jullie echter niet aannemelijk te maken waarom jullie denken dat de bende steeds meer zou beginnen vragen. Daar zijn immers geen concrete indicaties voor, waardoor er weinig geloof aan kan worden gehecht. Er kan worden besloten dat deze afpersing op zich onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie nadien nog ongeveer anderhalve maand probleemloos in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 16-17). Uw advocaat oppert dat het "onorthodox" is om te vragen aan de verzoeker om in te gaan [de renta te betalen] op de vervolging (CGVS J.(...) N.(...) p. 19). Zoals reeds aangehaald kan afpersing niet worden gekwalificeerd als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit argument kan bijgevolg eenvoudig worden weerlegd.

(...)

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt."

De Raad benadrukt dat -algemeen gesteld- afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", §§ 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu acht de Raad het aannemelijk dat verzoekers werden geviseerd door leden van de bende 18 waarbij verzoeker het slachtoffer was van afpersing en dat deze afpersing gepaard ging met een bedreiging van hun leven. Volgens verzoeker werd van hem op 8 april 2019 geëist om een maandelijkse *renta* van 300 dollar te betalen. Toen verzoeker aangaf dat hij niet voldoende geld had, reageerde het bendelid boos en agressief en nadat hij bedreigd werd met een wapen, stemde verzoeker toe het bedrag te betalen. Verzoeker verklaart ook dat de bendeleiden alles over hen wisten, zo ook waar hun zoon naar school ging. De bende verwachtte de eerste betaling tegen 12 april 2019, hetgeen verzoekers echter nalieten nu zij de volgende ochtend vroeg naar het huis van verzoekers ouders in Mejicanos

trokken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10-11). In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen kan leiden tot de dood van de slachtoffers.

Gelet op deze verklaringen kan het onderzoek van de gegrondheid van het beschermingsverzoek dan ook *in casu* niet worden beperkt tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing en het risico op hernieuwde afpersing, maar moeten ook de daarmee gepaarde gaande bedreigingen van hun leven in aanmerking worden genomen. Er moet op objectieve en prospectieve wijze worden nagaan of verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador een risico voor hun leven lopen als gevolg van de afpersing en bedreigingen door bende 18.

De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek echter tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Zijn redenering komt er op neer dat de *renta* niet zwaarwichtig genoeg is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen spreken, nu er geen probleem is zolang verzoekers de *renta* kunnen betalen en zij niet in de onmogelijkheid verkeren om deze *renta* te blijven betalen.

Deze redenering gaat evenwel voorbij aan het actuele gegeven dat verzoekers de vereiste *renta* niet hebben betaald, eerst door hun vlucht naar het huis van de ouders van verzoeker en later door hun vlucht uit El Salvador en dat ten aanzien van verzoeker bedreigingen werden geuit dat ze achter hen aan zouden komen indien hij het gevraagde afpersingsgeld niet zou betalen. Er kan immers worden geargumenteed dat verzoekers de bende 18 hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor (verdere) afpersing. De vraag is dan ook of de risico's voor verzoekers bij terugkeer in die mate geëvolueerd zijn dat de eerder geformuleerde doodsb bedreigingen ook zullen worden uitgevoerd.

De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vraag geen duidelijk antwoord biedt.

In de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet-betalen of met vertraging betalen van *renta* kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR Guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en dit geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak zonder waarschuwing wordt verhoogd, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31).

Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR Guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en *de facto* te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR Guidelines stellen slechts zeer algemeen: "*In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador*" (p. 28) (*In enkele zaken werden gedeporteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood*, eigen vertaling).

De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van *renta* bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij

terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer.

In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen.

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïdendeerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18).

Veronica Reyna, van de "*direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista*" (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïdendeerd met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18).

Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20).

Miguel Montenegro, directeur van de "*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*", gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van "*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*" vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

Uit het voorgaande blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft en dat in rekening moet worden genomen dat de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid.

De informatie die voorligt blijft echter zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt, maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 februari 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET